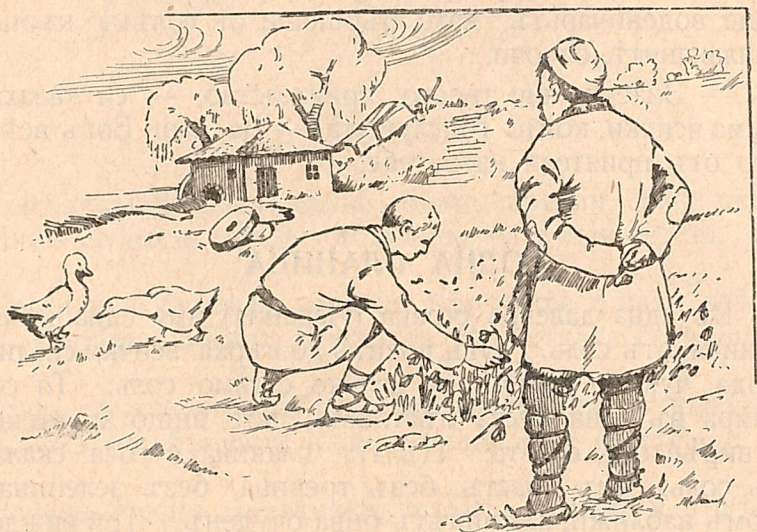

На другия денъ рано сутринъта Пено повика Петка и го помоли да му поправи хамбаря.

— Цвѣтята ми не сж полѣни — отговори Петко.

— Нима не можешъ да пожертвувашъ цвѣтята за приятеля си, както азъ жертвувахъ количката, която ти обещахъ? — рече воденичарътъ.

И Петко, който имаше добро сърдце, отиде и работи цѣлия денъ, за да поправи хамбаря.

Вечеръта излѣзе буря, завалѣ силенъ дъждъ. Бѣше тъмно. Петко си седѣше въ кѣщи и мислѣше, какви цвѣта да насади утре въ градината. На вратата се похлопа силно. Воденичарътъ, съ фенеръ въ ржка, се изправи предъ вратата и извика.

— За Бога, помогни ми, приятелю! Детето ми падна отъ стълбата... Моля ти се, иди повикай лѣкаря!

Петко се облѣче и, преди да трѣгне, понесе фенера, защото бѣше много тъмно.

— Боя се, че ще го загубишъ изъ ямитѣ на блатото, — рече Пено. Иди и безъ фенеръ!

Петко отиде и повика лѣкаря, който веднага трѣгна. Малкиятъ Петко тичаше следъ коня на лѣкаря, а дъждътъ все валѣше. Петко се умори и не можеше вече да настига коня и изостана назадъ. Той не виж-